RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.688 van 18 oktober 2002
in de zaak A. 92.718/X-9607.

In zake : Rudy QUINTENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten B. MARTENS en G. JACOBS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

tussenkomende partij :

de n.v. REMO MILIEUBEHEER,
die woonplaats kiest bij
de Advocatenassociatie GHYSELS, FLAMEY en partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Rudy QUINTENS op 18 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 20 maart 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende voorwaardelijke inwilliging van het beroep van de n.v. REMO MILIEUBEHEER tegen de beslissing van 9 april 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij haar de vergunning werd geweigerd voor het bouwen van een afvalverbrandingsoven aan de Westlaan te Heusden-Zolder op percelen, kadastraal bekend sectie E, nrs. 718e, 718f, 739e en 741f;

Gelet op het arrest nr. 91.934 van 29 december 2000 waarbij het verzoek tot tussenkomst van de n.v. REMO MILIEUBEHEER in het administratief kort geding wordt ingewilligd, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen, de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld en de kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure ten laste van de tussenkomende partij worden gelegd;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 8 februari 2001 ingediend door de n.v. REMO MILIEUBEHEER;

Gelet op de beschikking van 14 maart 2001 die het verzoekschrift tot voortzetting van het geding voor het verdere verloop van de procedure tevens aanziet als een verzoek tot tussenkomst en die de tussenkomst van de n.v. REMO MILIEUBEHEER toelaat;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. JACOBS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoeker in het verzoekschrift de samenvoeging verzoekt van deze zaak met het beroep ingesteld door de gemeente HEUSDEN-ZOLDER (nr. A. 92.013/X-9546); dat dit verzoek wordt verworpen, al was het maar omdat het beroep waaraan verzoeker refereert nog niet in staat van wijzen is, terwijl de Raad van State over de onderhavige vordering uitspraak moet

doen binnen de in artikel 17, § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde termijn;

Overwegende dat het verzoekschrift tot voortzetting ingediend door de n.v. REMO MILIEUBEHEER wordt aangezien als een verzoekschrift tot tussenkomst in de vordering tot nietigverklaring; dat de kosten dienovereenkomstig worden begroot; dat zij worden bepaald op 123.95 euro; dat de tussenkomende partij op voornoemd verzoekschrift tot tussenkomst echter fiscale zegels aangebracht heeft ten bedrage van 173, 53 euro; dat derhalve de terugbetaling van het onverschuldigd gekweten recht dient te worden bevolen;

Overwegende dat voor een uiteenzetting van de feiten kan worden verwezen naar het arrest nr. 91.934 van 29 december 2000;

Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 7, 2., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, van het beginsel "patere legem quam ipse fecisti", en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

> "doordat (...) de bestreden beslissing de bouwvergunning toekent onder voorwaarde dat op eigen terrein een groenbuffer zou worden aangelegd en dat deze groenbuffer zich overeenkomstig plan nr. 0-L-3026 zal situeren over de gehele strook tussen de loskade en de losplaats van de containers,
> terwijl op het desbetreffende plan nr. 0-L-3026 helemaal geen bufferzone staat aangegeven en dat het uiteraard niet volstaat een zogenaamde bufferzone volgens plan te voorzien zonder deze bufferzone ook effectief vast te leggen zodat deze localiseerbaar wordt op het plan waarnaar verwezen wordt.";

Overwegende dat de verwerende partij geen memorie van antwoord heeft ingediend;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar toelichtende memorie stelt dat zij "volhardt in de middelen die werden uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring";

Overwegende dat de tussenkomende partij in een toelichtende memorie als volgt repliceert :

"1. In het eerste onderdeel van het eerste middel beweert verzoeker dat artikel 7.2 van het Inrichtingsbesluit zou geschonden zijn. Het bestreden besluit zou tekort schieten aan de verplichting om een bufferzone te voorzien, aangezien op het plan O-L-3026 geen bufferzone zou zijn voorzien en het niet mogelijk zou zijn deze bufferstrook aan de hand van de plannen te lokaliseren.

2. Nochtans wordt in het door verzoeker bestreden besluit uitdrukkelijk vermeld waar de buffer moet aangelegd worden. Zo wordt in artikel 1 gesteld :

'Dienvolgens wordt aan de NV Remo bouwvergunning gegeven voor de op de bijgaande plannen aangeduide werken, onder voorwaarde dat ten opzichte van de woonkern Viversel een groenbuffer wordt aangelegd op eigen terrein; dat deze zich overeenkomstig plan nr. O-L-3026 zal situeren over de gehele strook tussen de loskade en de losplaats van de containers, en moet bestaan uit een hoogstammige eigen beplanting, aan te leggen het eerstvolgend plantseizoen na de beëindiging der ruwbouwwerken.' (...).

Uit de hierboven aangehaalde passage van het bestreden besluit blijkt duidelijk dat het wel mogelijk is de bufferzone te localiseren, zodoende dat het eerste onderdeel van het eerste middel feitelijke grondslag mist en dus niet gegrond is.

3. De Raad oordeelde bij schorsingsarrest nr. 91.934 van 29 december 2000, dat, daargelaten de vraag of een bufferzone kan worden voorzien tussen de vergunde installaties en niet aan de rand ervan, op het eerste zicht niet duidelijk zou zijn wat de juiste breedte is van de opgelegde groenbuffer en tot waar deze zich zou uitstrekken. De bewoordingen van de opgelegde voorwaarden zouden niet volstaan.

Zonder afbreuk te willen doen aan 's Raads arrest wenst tussenkomende partij volgende opmerking te maken. Aangaande de vraag of een bufferzone kan worden voorzien tussen de vergunde installaties, is het antwoord positief . Er dient in casu immers rekening gehouden te worden met de omstandigheid dat een losplaats voor containers moet aangelegd worden. Indien zou vereist worden dat de buffer wordt aangelegd aan de rand van het Albertkanaal, dan zou dat betekenen dat een dergelijke losplaats uitgesloten is. Schepen zouden dan niet kunnen aanmeren om gelost te worden. Dit geldt uiteraard niet enkel voor de inrichting van tussenkomende partij, doch voor alle inrichtingen, gelegen aan een kanaal die dienen voor transport van goederen.

De losplaats op zich is evenmin een 'hinderlijke installatie', gezien de weinige 'hinder' die kan worden ondervonden van een losplaats waar containers op gestald staan. Visuele hinder is al evenmin een punt, aangezien het zeer brede Albertkanaal de industriezone afscheidt van de woonkern en verzoeker daarenboven op 700 m. van de inrichting van tussenkomende partij verwijderd is.

Het Albertkanaal vormt tevens reeds een 'natuurlijke' buffer die de woonkern van Viversel afscheidt van de industriezone.

Voor wat betreft de juiste breedte van de groenbuffer en de kwestie tot waar deze zich uitstrekt, wenst tussenkomende partij het volgende op te merken. Dat de bufferzone niet op het plan als dusdanig is aangeduid, betekent niet dat deze niet lokaliseerbaar is aan de hand van andere wel duidelijk afgebakende elementen. Welnu, de losplaats voor containers is duidelijk afgegrensd, hetzelfde geldt voor de loskade. Hiertussen zal een groenbuffer worden aangelegd. De breedte van de buffer is derhalve duidelijk te bepalen aan de hand van het inplantingsplan.

De uitgestrektheid van de buffer kan al evenmin voor betwisting vatbaar zijn. Deze strekt zich uit over de gehele strook tussen de losplaats en de loskade, d.i. van het begin van deze strook tot het einde ervan, zonder onderbreking ter hoogte van het einde van de loskade of de losplaats.

4. Conclusie: De ernst van het door de Raad weerhouden onderdeel van het eerste middel is gesteund op de twijfel die gerezen is omtrent de draagwijdte van

de bewoordingen in het bestreden besluit m.b.t. de opgelegde buffervoorwaarden en was mede ingegeven door de omstandigheid dat de verwerende partij in haar nota het onderdeel van het middel niet heeft beantwoord.

Het ter schending aangevoerd artikel 7,2.0. van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972, vereist enkel dat het industriegebied een bufferzone bevat, zonder verder reglementair bepaalde voorschriften. Het inrichtingsbesluit legt derhalve geenszins op dat de bufferzone noodzakelijkerwijze aan de rand van het industriegebied wordt ingericht. De richtlijnen dienaangaande die in de omzendbrief van 8 juli 1997 worden gegeven, hebben geen enkele bindende, laat staan reglementaire waarde, en kunnen niets toevoegen aan de tekst van artikel 7,2.0.

Noodzakelijk, doch voldoende is dat een bufferzone wordt omvat in het industriegebied, bv. zoals in casu ter gelegenheid van de afgifte van een bouwvergunning. Welnu, de bouwvergunning laat toe, middels verwijzing in het bestreden besluit naar het inplantingsplan OO-L-3026 de bufferzone te lokaliseren, zodat voldaan is aan de eis van het artikel 7,2.0. van het Inrichtingsbesluit.

Evenmin blijkt uit de rechtspraak van de Raad dat een bufferzone noodzakelijkerwijze aan de uiterste rand van het industriegebied of ter hoogte van de randpercelen dient voorzien te worden, temeer daar de bufferzone enkel als een 'strook' te beschouwen is met een 'hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie', in tegenstelling tot het afzonderlijk buffergebied, bedoeld in artikel 14,4.5. van hetzelfde Inrichtingsbesluit (...) .

Dat de enkele omstandigheid dat de (interne) bufferzone ex artikel 7 een louter esthetische en stedenbouwkundige functie heeft -en derhalve geen ruimtelijke scheidingsfunctie zoals bij het (externe) bufferbestemmingsgebied ex artikel 14-, meebrengt dat het de vergunningverlenende overheid toekomt, binnen de haar voorliggende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, die (interne) bufferzone te bepalen bij de afgifte van de bouwvergunning die zich in redelijkheid opdringt, rekening houdend met de feitelijke constellatie, te dezen de aanwezigheid van het Albertkanaal enerzijds en de afstand ten opzichte van de woonkern anderzijds; dat deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid enkel beperkt wordt tot de verplichting van die overheid om de bufferzone binnen het industriegebied aan te geven, derwijze dat deze aanduiding voor verificatie vatbaar is; dat hoger werd aangetoond dat deze verificatie wel degelijk mogelijk is; dat geen enkele wettelijk of reglementaire beperking bestaat om de plaats en/of de breedte van die (interne) bufferzone te bepalen (benevens de beperking die voortvloeit uit de zorgvuldigheid, de redelijkheid en de verplichting de beoordeling te steunen op in feite en in rechte concrete elementen); dat daarom precies er een onderscheid bestaat tussen de (interne) bufferzone en het (extern) buffergebied, dit laatste zijnde een planologisch-grafisch weergegeven bestemmingsgebied, waarvan de omvang en de ligging door de betrokken bestemmingskaart van het gewestplan zelf wordt bepaald, in tegenstelling tot de interne, vrij door de vergunningverlenende overheid te bepalen (interne) bufferzone.

Het bestreden besluit voldoet hieraan en het onderdeel van het middel is bijgevolg ongegrond.

Overigens dient benadrukt te worden dat het eerste onderdeel van het eerste middel het bestreden besluit enkel te grieven duidt dat de bufferzone op het plan OO-L-3026 niet lokaliseerbaar zou zijn; dat uit wat voorafgaat, blijkt dat het onderdeel feitelijke grondslag mist.";

Overwegende dat de verzoekende partij er in haar laatste memorie in hoofdzaak nog op wijst dat geen exacte locatie en begrenzing van de bufferzone wordt gegeven, dat de inplanting zoals voorzien in de bestreden beslissing de aanleg van een eigenlijke bufferzone niet toelaat gezien ze voorzien wordt tussen de vergunde installaties waardoor het gebruik van deze installaties onmogelijk wordt gemaakt of althans ernstig beperkt;

Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat het bouwperceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgesteld gewestplan Hasselt-Genk is gelegen in industriegebied; dat luidens artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgewestplannen en gewestplannen, industriegebieden een bufferzone dienen te omvatten, waarvan de breedte en de aanleg dienen bepaald te worden in de bouwvergunning, verleend voor de randpercelen van het gebied, of bij de goedkeuring van het verkavelingsplan of het aanlegplan van het gebied;

Overwegende dat de bouwvergunning is verleend "voor de op de bijgaande plannen aangeduide werken, onder voorwaarde dat ten opzichte van de woonkern Viversel een groenbuffer wordt aangelegd op eigen terrein; dat deze zich overeenkomstig plan nr. 0-L-3026 zal situeren over de gehele strook tussen de loskade en de losplaats van de containers, en moet bestaan uit een hoogstammige eigen beplanting, aan te leggen het eerstvolgend plantseizoen na de beëindiging der ruwbouwwerken."; dat op het plan nr. 0-L-3026 dat deel uitmaakt van het bestreden besluit bedoelde groenbuffer niet is aangeduid; dat volgens voormeld plan tussen de loskade en de losplaats zich aanpalend aan de loskade over een breedte van circa 7,5 m enkel "losplaats(en) containers" bevinden; dat, daargelaten de vraag of een bufferzone die wordt voorzien tussen de vergunde installaties en niet aan de rand ervan beantwoordt aan de vereiste van een bufferzone zoals bedoeld door artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972, niet duidelijk is wat de juiste breedte is van de oplegde groenbuffer en tot waar deze zich uitstrekt; dat de bewoordingen van de opgelegde voorwaarde hiertoe niet kunnen volstaan; dat het betoog van de tussenkomende partij, waar zij stelt dat het volstaat dat de bufferzone lokaliseerbaar is aan de hand van andere, wel duidelijk afgebakende elementen, hiervoor verwijzend naar de losplaats voor containers en de loskade die duidelijk zijn afgegrensd en waartussen de groenbuffer wordt aangelegd, waardoor de breedte van de groenbuffer duidelijk te bepalen is aan de hand van het inplantingsplan, geen afbreuk aan deze vaststelling doet; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 20 maart 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende voorwaardelijke inwilliging van het beroep van de n.v. REMO MILIEUBEHEER tegen de beslissing van 9 april 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij haar de vergunning werd geweigerd voor het bouwen van een afvalverbrandingsoven aan de Westlaan te Heusden-Zolder op percelen, kadastraal bekend sectie E, nrs. 718e, 718f, 739e en 741f.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347, 06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Het door de tussenkomende partij op het verzoekschrift tot voortzetting onverschuldigd gekweten recht, ten belope van 49,58 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**